

Subjekt jako událost

Subjekt je jakési zauzlení resp. křižovatka dění, jež se děje tak, že z ještě nejsoucího vstupuje do aktuality a pak přechází do již nejsoucího. Díky tomuto zauzlení a v závislosti na něm je jistá složka ještě nejsoucího a také jistá složka již nejsoucího zpřítomňována, takže se stává integrující mocí, podržující něco málo již nejsoucího a něco málo ještě nejsoucího v jednotě tzv. události (pravé události). Tato jednota konkrétně znamená, že událost není sledem jednotlivých okamžitých jsoucností (a tím méně ‚jestot‘) jsoucna-subjektu, nýbrž že je dějícím se celkem, tj. že se děje v každém okamžiku celá. Jak je třeba rozumět tomu, že se událost děje v každém okamžiku celá? Znamená to např. to, že už na samém počátku svého událostného dění už také končí, zatímco velmi blízko svému konci stále ještě začíná. V každém okamžiku svého dění tedy zároveň v něčem začíná a v něčem jiném končí, přičemž toto začínání a končení náleží nerozlučně k sobě. Integrita subjektu-události spočívá v tom, že všechna tato začínání a končení jsou spolu spjata do jednoho celku, a to nikoli nějakým původně daným způsobem, ale tak, že subjektu toto sjednocování musí vykonávat a tím sám sebe ustavovat, konstituovat (ovšem právě jako událost, nikoli jako nějakou konstrukci). Celkem subjekt není nějakou svou ‚přirozeností‘, nýbrž uplatněním svých ‚schopností‘ a ‚dovedností‘, svým ‚umem‘.

(Písek, 031016-1.)